

Rozprava v Řádu Lyricus

Vztahy s Vesmírem

James, tvůrce materiálů o Tvůrcích Křídel, přeložil tyto rozpravy. Jsou velmi významnou součástí učebních metod, které používají instruktoři Výukového Řádu Lyricus, kterého je James členem. Tyto rozpravy jsou zpřístupněny vůbec poprvé.

Tyto rozpravy jsou dialogem mezi učitelem a studentem a byly zaznamenány kvůli své vypovídající hodnotě, aby z nich mohli těžit i ostatní.

Učitel: Takže ty si přeješ zakusit Navigátora Celistvosti. Rozhodl jsi se jakým způsobem?

Žák: Kvůli tomu jsem se s vámi chtěl setkat. Myslel jsem, že byste mi mohl poradit nějakou metodu, nebo techniku, jak toho dosáhnout.

Učitel: Kdybych to mohl udělat, nebylo by vše, co tady existuje (ašram), zastaralé? Nepřipadlo by pak veškeré vzdělávání tobě? Neerodovaly by všechny tvé vztahy s lidmi na pouhou existenciální cestu sebepoznání?

Žák: Nerozumím vám.

Učitel: Sestavil jsi si vnitřní i vnější znalosti jako most, kterému chybí prostředek a tím prostředkem je tvůj zážitek, který by potvrdil, že jdou oba konce opravdu propojit; že mezi těmito dvěma světy existuje soudržnost; že most funguje. Je to tak?

Žák: Ano.

Učitel: Kdybys ve své zkušenosti našel tuto prostřední část, tvůj most by byl dostaven a mohl bys přecházet mezi vnitřním a vnějším světem nezávisle a nezadlužený. Pak bys zatoužil naučit druhé, jak si takový vlastní most také postavit. Je to tak?

Žák: Přesně.

Učitel: Myslíš si, že některý z těch učitelů, kteří žili na Zemi, si tento most postavil a nepodělil se o to s ostatními?

Žák: Ne.

Učitel: Tak kde je ta technika, o které mluvíš? Je tak dobře utajená, že ani ti nejlepší učitelé na světě ji nejsou schopni zformulovat do rozumné metodologie?

Žák: Tím chcete říci, že nikdo takový most nepostavil?

Učitel: Ne. Říkám, že takový most nikdo postavit nechtěl.

Žák: Tak proč mě to tak zajímá?

Učitel: Protože věříš, že jej lze postavit pomocí odpovědí, zkušeností a iniciativou.

Žák: A to nejde?

Učitel: Nelze postavit něco, co je již postaveno.

Žák: Jak to myslíte?

Učitel: Můžeš vytvořit tento kámen? (Držel jsem v ruce kámen, který jsem sebral ze země.)

Žák: Myslíte přesný duplikát?

Učitel: Ne, myslím tento kámen?

Žák: Ne. Vždyť již existuje.

Učitel: Stejně, jako i tvůj most.

Žák: Dobře... Jako koncepci tomu rozumím, ale k čemu je dobré, že je již postaven, když jej nikdy nezkusíte?

Učitel: To záleží na tobě.

Žák: A to konkrétně jak?

Učitel: Vidíš lépe to, co je přítomné, než to, co chybí?

Žák: Nevím... co tím přesně myslíte.

Učitel: Máš znalosti i disciplínu. Máš intuici i vhled. Máš iniciativu i vynalézavost. Máš silnou vůli i vytrvalost. Jsou pro tebe méně důležité než vědomý zážitek Navigátora Celistvosti?

Žák: Věřím, že zážitek Navigátora celistvosti posílí vše ostatní, nebo je nějak společně uspořádá a já tím pádem budu lepší a tím i lepším učitelem..

Učitel: Jak ale chceš vyučovat nějakou konstrukci, když ji nemůžeš postavit?

Žák: Říkal jste přece, že tuto zkušenost už mám, stejně jako všichni ostatní; jenom si to neuvědomujeme. Koncept jsem již pochopil, ale stejně to vypadá, že někteří tuto zkušenost mají.

Učitel: Dokonce i nyní zažíváš tuto zkušenost, stejně jako já.

Žák: Ano, ale vy si to nejspíš uvědomujete, zatímco já ne.

Učitel: Ne, uvědomuji si nás. Uvědomuji si vždy přesně to, na co momentálně zaměřím svoji pozornost. Svoji pozornost nemohu zaměřit na Navigátora Celistvosti, protože jeho frekvenční rozsah je mimo smyslové vnímání tohoto těla a mysli.

Žák: Takže tvrdíte, že Navigátor Celistvosti, neboli lidská duše, je pro lidské smysly neviditelná ať děláme co děláme? Neexistuje žádná technika, kterou bychom se mohli na ni naladit, nebo ona na nás?

Učitel: Správně.

Žák: Takže moje touha je neodůvodněná?

Učitel: Tvoje touha je přirozená a velmi dobře odůvodnitelná; jenom nevyústí v zážitek, ve který doufáš.

Žák: Tak proč mám pocit, že mi chybí něco podstatného? Proč mám neukojitelný pocit, že mě nezodpovězené otázky odvádějí od mé pravé cesty?

Učitel: Jak jsem již říkal, tvoje pozornost je upřena na to, co chybí, protože jsi do svého světa pozval nemožné a zidealizoval jsi, co ti před tebou dokázali při sdílení svých znalostí. Myslíš si, že veliké vědění může pocházet pouze z poznání nepoznaného, skrytého světa, ve kterém žijí lidské duše, a bez této zkušenosti že nemůžeš splnit své sliby.

Žák: Ale mnozí velcí učitelé sdíleli své vize z těchto vnitřních světů a dimenzí, kterých je Navigátor celistvosti součástí. Jestliže nejsem schopen zkoumat tyto světy stejně jako oni, jak pak mohu rozšířit vědomí své vlastní doby?

Učitel: Prozradím ti tajemství. Ne že bych z toho měl radost, ale spíš z povinnosti. Zprávy z jiných světů jsou utkány ze stejné látky jako sny. Mystici, svatí a dokonce i někteří velcí učitelé lidí, žili ve stejných tělech s omezeným vnímáním jako máš ty i já. Jejich někdy až senzační zprávy z jiných dimenzí a úrovní existence byly subjektivní, neopakovatelné lucidní sny, které byly převyprávěny jako úžasné objektivní světy.

Žák: Říkáte, že mystická líčení jsou vykonstruovaná?

Učitel: Některá ano. Některá jsou špatně vyložené lucidní sny. Některá jsou líčením světů z meta dimenzí budoucího multivesmíru. Některá jsou ze setkání s mimozemskými bytostmi. Některá jsou vědomými podvody. Chci říci, že ti, kteří nejhlasitěji mluví o svých zkušenostech lidské duše a světů ve kterých pobývá, hledají mnohem více svůj vlastní věhlas než objektivní realitu.

Žák: Tak to bude chvíli trvat než to strávím. Napadáte mé vlastní učitele, které nejvíce respektuji.

Učitel: Říkal jsem ti, že mě nijak zvlášť netěší, když ti to povídám. Ani se nesnažím nikoho zdiskreditovat. Zkusme to říci takhle: Kdybych našel na Zemi místo, kde ještě nikdo přede mnou nebyl, a já udělal mapu tohoto místa se souřadnicemi, tak bych potom mohl každému, kdo umí číst v mapách vysvětlit, jak to místo najít. Dokonce bych tam mohl lidi i zavést na základě své předchozí zkušenosti.

Proč tedy neexistují mapy vnitřních světů? A předtím než mi odpovíš, tak si uvědom, že když jsou takové mapy, tak nemají jednotné měřítko či soustavu mír, takže nepopisují stejnou vnitřní geografii.

Žák: Souhlasím s tím, že jsou nesrovnalosti v popisu struktury multivesmíru, ale to přece nutně neznamená to, že neexistuje.

Učitel: Neříkám přeci že neexistuje. Říkám, že není mapa! Neexistují zeměměřiči těchto světů, neboť ty jsou nekonečné. Jak bys chtěl zmapovat nekonečnost Prvotního Zdroje? Papírem a tužkou? Jak chceš zredukovat jedinečnou vizi našeho společného Stvořitele do slov a metodologií?

Žák: Naznačujete, že veškerá moje touha po poznání vnitřních rozměrů mého bytí je beznadějná?

Učitel: Nejlepší učitelé připouštějí možnost, a zároveň předpokládají, že v jejich životě nikdy nechybí. Fascinace fenoménem je nahrazena svolením, aby skutečné kvality lidského ducha prozařovaly jejich výraz, světy a skutky aniž by narušily jejich jedinečnou osobnost.

Žák: Jak se pak může vědomí vyvíjet, když se každá následující generace neučí o vnitřních světech nic nového? Nebo ještě hůře, zvětšuje zmatek o tom, jak tyto světy v našem vědomí fungují?

Učitel: Vždyť už jsem to říkal, most, čili v tomto případě vědomí, je již postaven. Nemůže se vyvíjet, zlepšovat, nebo rozšiřovat. Stejně jako jsou hranice vesmíru kdesi daleko za hranicemi zeměkoule, je vědomí mnoha tváří daleko za lidskou myslí. To, co se musí vyvíjet, je ocenění tohoto vědomí; a jeho využití jakožto rádce a inspirace je to, co potřebuje poučení.

Žák: To je přesně to, k čemu se chci dopracovat. Přesně to, co chci učit, ale když jsem sám nepoznal toto supervědomí, jak mohu pomáhat druhým, aby rozvinuli toto ocenění?

Učitel: Žádáš o pomoc při zakusení něčeho, co nelze zakusit, místo toho abys Vesmíru řekl, co chceš ocenit.

Žák: To nechápu.

Učitel: Vesmír reaguje na tvé příkazy, ne na tvé otázky, touhy a modlitby. Když se rozhodneš definovat svoji budoucnost tím, že řekneš Vesmíru co chceš okusit a ocenit a podržíš tyto myšlenky ve své mysli s intenzivní vytrvalostí, pak bude Vesmír - ze své vlastní podstaty - podle toho reagovat. Jestliže ale kladeš otázky a modlíš se za odpovědi, bude Vesmír reagovat naprostým tichem, protože jsi mu nedal žádný směr.

Žák: To je ta spolupráce o které mluvíte a jejímu principu docela rozumím, ale jaký to má vztah k mé touze rozšířit své pochopení vědomí a učit to pochopit další lidi?

Učitel: Touha není příkaz. Samotná touha něčeho dosáhnout ještě nezapojí Vesmír; zapojí tvoji osobní sílu a uplatní tvoji vůli k dosažení určitého cíle. Modlitba, jak byla původně myšlena, má dva základní účely: Ukázat Vesmíru, že si jednotlivec zvolil svůj osud a vyjádření díky Vesmíru za jeho nepolevující podporu.

Žák: Podle toho, co jste říkal, předpokládám, že nemá cenu přikazovat Vesmíru, aby mi přinesl osobní zkušenost Navigátora Celistvosti?

Učitel: Můžeš přikázat cokoli. Vesmír není povinný reagovat, on to prostě dělá. Vesmír tě zná podle tvé volby. V tomto jednoduchém aktu se odhalíš a skrz tuto důvěrnost Vesmír zareaguje a odhalí sám sebe. Když nasměruješ Vesmír, aby ti přinesl zkušenost Navigátora Celistvosti, tak on to udělá, ale ty si to neuvědomíš, protože, jak jsem už říkal, vibrační podpis Navigátora Celistvosti

není lidskými smysly nebo myslí vnímatelný. Není žádný způsob jak tuto zkušenost zachytit - mysl je jako kamera, ale smysly - film - chybí.

Žák: Takže Vesmír reaguje podle pokynů, ale já bych si mohl myslet že nereaguje, protože nerozeznám prožitek?

Učitel: Ano. To se často stává při instrukcích týkajících se vyšších dimenzí, něco jako přehlédnuté vnímání. Tyto podmínky mohou podnítit vztek a nepříjemný pocit že je Vesmír netečný či dokonce nefunguje, přesto že si většina jedinců myslí, alespoň vědomě, že závada se stala jejich chybou. Nicméně, většina studentů schovávající se za vinou vědomé myslí se domnívá, že je Vesmír netečný, anebo ještě hůře, záměrně nereaguje.

Žák: Jak mám něco Vesmíru nařídít? Energickým příkazem?

Učitel: Každý jedinec si tvoří svojí vlastní cestu moudrosti. Proto si musí nastavit priority a strukturu své cesty po svém. Může čerpat z různých zdrojů, od učitelů či z knih, ale svoji cestu si tvoří sám, bez ohledu na vnější okolnosti, kterými může být shoda s náboženstvím. Jakmile toto pochopí a vezme za své, stane se to základnou, ze které operuje. Toto je spirituální povinnost každého jedince a prvním krokem na cestě spoluúčasti na tvorbě s Vesmírem. Druhým krokem na této cestě je zasvěcené přidělování priorit. To je řád všech příkazů - uspořádání, kterým se dostáváš ke konečnému cíli, či úspěchu.

Žák: Vysvětlete prosím, jak se to dá aplikovat na spirituální odhalení?

Učitel: Máš-li za cíl pochopit svoji identitu - ne pouze jako lidskou bytost, ale též jako fragment ducha Prvotního Zdroje, musíš svůj cíl rozdrobit do jednotlivých stavebních bloků a pochopit řád celého procesu. Základem tohoto řádu je proměnlivost, která přispívá k rychlé proměně a přizpůsobení. Jakmile to máš nadefinováno, přikazuješ Vesmíru aby reagoval na tento plán jednoduchým a vytrvalým definováním; a co je nejdůležitější, redefinováním tohoto plánu. Je nejvyšší myšlenkou ve tvé mysli, že Vesmír "naslouchá" tvému plánu a přesouvá a aranžuje materiál, emoce, myšlenky a spirituální prostředí v přímé reakci na to co pozoruje. Dělá to bez ohledu na to, co bys ty nazval tvé ohodnocení. Dělá to proto, protože to je jeho přirozenost.

Žák: A co když jsou mé plány špatné nebo špatně koncipované?

Učitel: Tak z událostí které z toho vzejdou budeš pravděpodobně otrávený nebo nebudeš spokojený.

Žák: Můžu dostat příklad?

Učitel: Když někdo plánuje začít svoji učitelskou kariéru dříve, než byl adekvátně vytrénován jako student a Vesmír laskavě reaguje tím, že mu přivede žáky, pak může předávat své nepochopení i svým studentům. To je typický případ rádoby - učitelů duchovních nauk.

Žák: Ale již jste říkal předtím o definování plánů, že když si je řádně nadefinujete i s jejich sekvencí, tak se tím vyhnete špatné koncepci.

Učitel: Vesmír přesně sleduje každý tvůj pohyb i emocionální spojení s tvými cíli. Schopnost vyhnout se špatně koncipovaným plánům spočívá především v nalezení svého vlastního hlasu -

vybraného z tisíců hlasů, které tě ovlivňují - a umožnění mu aby tě charakterizoval a vedl vstříc tvému božství. Je to právě tento hlas a jeho soudy a vhledy, které tě drží v bezpečí Vesmíru.

Žák: Vždyť je tolik lidí, kteří mají větší vhled než já. Proč bych měl naslouchat svému vlastnímu hlasu místo hlasů mých učitelů?

Učitel: Posloucháš své učitele, nebo porovnáváš jejich slova s tím, co ty cítíš jako pravdu?

Žák: Upřímně řečeno, srovnávám jejich slova se svojí vlastní pravdou.

Učitel: Takže již nasloucháš svému vlastnímu hlasu?

Žák: Určitým způsobem. Ale používám svůj hlas jako měřítko, kterým poměřuji slova učitelů s mojí intuicí, nebo ...nebo nějakým podobným talentem. Myšlenky či nápady nejsou mé, já je jen ohodnocuji.

Učitel: A proč to děláš? Proč sis přidělit podřadnou roli poměřování nebo analyzování, místo abys tvořil a vymýšlel?

Žák: Protože jsem nezkušený a chybí mi znalosti.

Učitel: Zrovna jsi souhlasil s tím, že umíš zhodnotit podstatu instrukcí, které dostáváš - že cítíš pravdu i hodnotu instrukcí, principů i doporučení.

Žák: Ano, ale je jedna věc mít znalosti a schopnosti pro hodnocení, a je něco jiného být schopen vymýšlet a vnímat znalosti a pravdu v sobě.

Učitel: Proč?

Žák: Nevím, jestli jsem schopný to vysvětlit.

Učitel: Znalosti, které tě mění, jsou odvozeny od tvé osobní zkušenosti dvou základních fenoménů: Světelné a Zvukové vibrace Prvotního Zdroje.

Žák: Přesně tak, a dosažení této experimentální vědomosti Světla a Zvuku vyžaduje odborné instrukce - takové, které může dodat jen nejvyšší duchovní učitel.

Učitel: Oceňuješ transformaci vědomí? Je to něco, co jsi přikázal Vesmíru, aby ti to dodal, nebo čekáš na učitele, aby tě vzal za ruku a dovedl tě ke Světlu a Zvuku? Nebo jinak řečeno, čekáš až budeš moci ohodnotit instrukce nějaké lidské bytosti, nebo nařizuješ Vesmíru, aby ti tuto zkušenost přinesl?

Žák: Přišel jsem do tohoto ašramu, abych se zde naučil pocítit Světlo a Zvuk Prvotního Zdroje, abych to mohl předávat dál.

Učitel: Takže čekáš na lidskou bytost.

Žák: Možná, že Vesmír zareaguje tímto způsobem na můj příkaz a přivede mi učitele, který mi ukáže cestu.

Učitel: Vesmír spolu s tebou je učitelem. Společně jste aktivní, odpovídající, neúnavná, nepřetržitá, vyžádaná cesta, která poskytuje přímou zkušenost. Anebo můžeš čekat, až ti Vesmír pošle posla v lidské podobě, který bude méně aktivní, přímý, posilující, odpovídající i vytrvalý - je-li to tvoje volba ... tvůj příkaz.

Žák: Takže mě navádíte, abych byl aktivnějším partnerem Vesmíru.

Učitel: Přidej zodpovědnost a přijímání svých schopností do partnerství s Vesmírem a tím správně zhodnotíš mé instrukce.

Žák: Mám takový pocit, jako byste napovídal, že učitelé v tomto procesu nemají moc významnou roli. Je to tak?

Učitel: Každý, koho na své životní pouti potkáš, ti v tomto poslouží - včetně učitelů. Vesmír naaranžuje správná slova, správné zvuky, správné světlo i správný význam, když vstoupí do tvé životní pouti, a bude se tak dít prostřednictvím přírody, lidí, zvířat, technologie, a různými kombinacemi předchozího. Proces, Vesmír a ty jste neoddělitelnou součástí, když je to správně řízeno.

Žák: Takže to nejdůležitější je vědět, jak Vesmíru nařizovat?

Učitel: Je to jediný vztah, který je vnímavý na pocity z tvých myšlenek a výrazy z tvého srdce. Ty ho řídíš a on reaguje.

Žák: Co je klíčem k řízení Vesmíru?

Učitel: Pocit jednoty a harmonie s Vesmírem. Opravdový pocit, že Vesmír tebou proudí a tak vytváří životní pouť, kterou kráčíš. Důvěra v tuto pouť, vědomí, že ji spolutvoříš s Vesmírem a demonstrování této důvěry v malých i velkých věcech. Jakmile jsou tyto základní předpoklady na svých místech, můžeme předpokládat, že pouze spojují nejvyšší možné vyjádření vystupující z hlubin tvého srdce.

Žák: Jak to mohu vědět?

Učitel: Nasloucháním svému původního hlasu. Dovol mu, aby byl rozpínavý, tajemný, paradoxní, nekonečný a veselý. Jakmile dáš této svojí části příležitost realizovat se, spojí nejvnitřnější touhy tvého srdce a tvé duše a na tyto touhy reaguje Vesmír nejlépe.

Žák: Ale Vesmír reaguje i na naše myšlenky a modlitby, ne?

Učitel: Jsou tací, kteří ti řeknou, že můžeš požádat Vesmír o hojnost, zdraví, dobré vztahy, nové zaměstnání, či cokoliv, co si tvá mysl přeje, a on na tvé přání odpoví. Vesmír je neutrální k tvému materiálnímu postavení ve světě forem. Jak úspěšný jsi v lidském světě - měřeno lidskými hodnotami - Vesmír nijak nezajímá, stará se o společensky trénovanou mysl a ego.

Žák: Ale jsou praktická hlediska tohoto vztahu s Vesmírem, že ano?

Učitel: Je-li tvé nejvyšší usilování vycházející z nejhlubší části tvé bytosti podporováno Vesmírem, pak pravděpodobně uspěješ v materiálním hledání prosperity a správných vztahů - protože spolu souvisí, nebo snad ne?

Žák: Ano.

Učitel: Jenže ti, kteří jsou u moci, vymysleli systém ve světě forem a tato moc diktuje definici prosperity. Vesmír do toho zapleten není, to lidé u moci definují takové věci a Vesmír s těmito definicemi není v souladu.

Žák: Takže obě cesty nejsou slučitelné?

Učitel: O kterých dvou cestách mluvíš?

Žák: Žádosti o lidskou prosperitu a praktické přežití, a aspirace mého nejvyššího já.

Učitel: To není vnitřní neslučitelnost. Je to pouze otázka zaměření tvé pozornosti a jakým způsobem definuješ prosperitu, správné vztahy, úspěch a tak dále. Když zkusíš nasměrovat Vesmír do oblasti lidské prosperity a hmotných statků, udělej to z porozuměním, že Vesmír je k těmto starostem lhostejný, a ty vlastně žádáš Genetickou Mysl a ne Vesmír. Od Genetické Mysli můžeš získat nějakou podporu a psychické ovlivnění, ale všeobecně to nenahradí oceňovaný systém praxe, vytrvalosti, tvoření, vývoje a trpělivosti.

Žák: Myslím, že vašemu doporučení rozumím. Děkuji za rady.

Učitel: Rádo se stalo.

Překlad: Vratislav Kašpárek, 2005

<http://vzestup.stesticko.cz>

Originál: www.lyricus.org